

Arrest

nr. 289 380 van 26 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 25 oktober 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 30 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 3 december 2020 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.2. Op 22 maart 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 22 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 30/10/2020
Overdracht CGVS: 02/04/2021*

U werd op 5 januari 2022 van 09u05 tot 12u15 gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Uw advocaat meester Catherine SMEKENS vervanger voor meester Pascal VANCRAEYNEST was hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, I.(...) K.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Arghab Banda, een dorp gelegen in het Khogyani district van de provincie Nangarhar. U woonde er samen met uw moeder, vader, drie broers en twee zussen. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U ging niet naar school maar was wel werkzaam in een bakkerij. Uw vader was kapitein in het leger. Drie maanden voor uw vertrek werd uw vader gedood door de taliban. Nadien benaderden de taliban u. Ze namen u mee naar hun kamp. Ze gaven u twee kleine pakketjes met een witte substantie, u moest deze mengen onder uw bakkersbloem en vervolgens de broden geven aan de politie. Eens u werd vrijgelaten door de taliban om uw opdracht te vervullen ging u meteen naar de bakkerij. U vertelde alles aan uw baas die op zijn beurt het districtshuis inlichtte. U werd meteen opgehaald door de politie en ondervraagd in het districtshuis. Diezelfde avond kwamen de taliban langs u thuis om u te zoeken. Uw broer werd door de taliban neergeschoten. Hij overleefde de schotwonden. Uit vrees voor uw veiligheid besloot u het land te verlaten. U ging via Iran naar Turkije. Daarna maakte u de oversteek naar Griekenland en ging vervolgens naar Macedonië. U ging naar Bosnië om via Kroatië in Slovenië aan te komen. Tenslotte doorkruiste u Italië en Frankrijk vooraleer u België bereikte, waar u op 30 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indient.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer op het CGVS: een brief van de overheid ter bevestiging van uw problemen, een martelarenboekje van uw vader en een document van het ziekenhuis met betrekking tot uw broer. U legt ook dreigbrieven van de taliban neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U stelt dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban. Incoherenties en onwaarschijnlijkheden maken dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde werkzaamheden van uw vader. U stelt dat uw vader kapitein was in het Afghaanse nationale leger.

U kan echter geen informatie verschaffen over de werkzaamheden van uw vader. Zo weet u niet wanneer uw vader bij het leger ging. U kan niet zeggen of uw vader naar school ging. Nochtans heeft men een middelbaar diploma nodig vooraleer men officier kan worden in het leger (zie informatie toegevoegd aan blauwe map). U kan niet zeggen waar uw vader zijn militaire opleiding verkreeg. U heeft geen idee in welk korps uw vader tewerkgesteld was. U heeft geen weet van de leidinggevendenden waaronder uw vader werkte. U kan niet eens zeggen welke taken uw vader uitoefende binnen het leger (CGVS p. 8). Elke vorm van informatie ontbreekt u wat betreft de werkzaamheden van uw vader. Er kan weinig begrip worden opgebracht voor het gegeven dat u zo weinig informatie kan verschaffen over uw eigen vader. Temeer daar u nog steeds in contact staat met uw familie en u aldus gemakkelijk informatie kon verschaffen over dit essentiële deel van uw asielrelaas (CGVS p. 5,7). Dit gebrek aan informatie maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van uw vader, hetgeen de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas sterk ondermijnt. U overtuigt dan ook niet in uw verklaringen dat uw vader zou gedood zijn door de taliban. Zelfs indien er geloof kon worden gehecht aan het profiel van uw vader betekent dit niet dat er een vrees in uw hoofd kan worden vastgesteld. Het CGVS beschikt immers over objectieve informatie waaruit blijkt dat het in de huidige omstandigheden eerder zo is dat familieleden van personen met bepaalde profielen het doelwit kunnen worden van de taliban in het kader van een zoektocht naar de persoon met het hoofdprofiel. U verklaart echter dat uw vader reeds werd gedood door de taliban en hij bijgevolg niet meer wordt gezocht. Het is aldus allerminst waarschijnlijk dat u, gezien het feit dat uw vader werd gedood, actueel nog steeds als een doelwit zou worden gepercipieerd door de taliban. Het heeft immers geen nut om u te vervolgen daar uw vader al werd gedood.

Voorts kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban. Uw eerste moeilijkheden begonnen toen de taliban u plots wilden rekruteren. De taliban eisten dat u een aanslag pleegde op de diensten van de politie (CGVS p. 13,16,17). Uit beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo werd u nog nooit benaderd door de lokale taliban, ook niet toen u in de lokale madrassa studeerde (CGVS p. 11). Dit terwijl madrassa's een van de belangrijkste rekruteringsbronnen van de taliban zijn. De taliban hadden nog nooit enige aanstellen gemaakt om u te rekruteren (CGVS p. 11,12). Dat de taliban u plots zouden rekruteren strookt geheel niet met hun normale modus operandi en is bijgevolg weinig geloofwaardig. Bovendien werd u plots gerekruteerd voor een bijzonder zwaarwichtige missie: een aanslag plegen op leden van de overheid door middel van gif. Men zou verwachten dat de taliban hiervoor personen zouden kiezen die betrouwbaar zijn. Gezien u echter geen enkele voorafgaande band had met de taliban viel u bezwaarlijk te vertrouwen. Integendeel, u was de zoon van een topmilitair die zelf werd gedood door de taliban. Er kon geen enkele loyaliteit van u worden verwacht. Toch zouden de taliban u na amper één nacht te hebben vastgehouden u plots vertrouwen met een zwaarwichtige missie, hetgeen totaal ongeloofwaardig is.

Het doet verder ook verbazen dat u zo snel door de Afghaanse politie werd vrijgelaten. U stelt immers dat u werd meegenomen door de Afghaanse politie nadat u tegen uw baas vertelde wat u moest doen voor de taliban (CGVS p. 13,17,18). De politieagenten ondervroegen u die avond en lieten u de volgende dag meteen al gaan (CGVS p. 13,17,18). Nochtans was het diezelfde dag de bedoeling dat u deze politieagenten zou vermoorden door hun brood te vergiften. Men zou dan ook redelijkerwijze verwachten dat de politie u langer zou vasthouden gezien de zwaarwichtigheid van de feiten. Dat de politieagenten hun aangeduide moordenaar zo snel vrijlieten is verbijsterend en bijgevolg weinig geloofwaardig.

Gezien de veelheid aan incoherenties en onwaarschijnlijkheden kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u hierbij neerlegt slagen er niet in om de bovenstaande appreciatie om te buigen. Zo legt u verscheidene dreigbrieven neer van de taliban. Eén brief zou gericht aan uw vader, de ander zou gericht aan uzelf (CGVS p. 14,15). Van geen van beide brieven kan u echter zeggen wanneer deze juist werden afgeleverd.

Gezien deze brieven een direct verband hebben met uw persoonlijke vervolging zou men toch verwachten dat u weet zou hebben van de aflevering van deze brieven, quod non. Dat u zelfs niet op de hoogte bent van wat er in deze brieven geschreven staat, strookt niet met uw ingeroepen vree (CGVS p. 15). U verwijst hierbij naar het feit dat u zou kunnen lezen (CGVS p. 15). Deze uitlegging is echter ontoereikend. Deze brieven zijn immers van centraal belang in uw gehele asielrelaas. Er mag van uwer zijde dan ook verwacht worden dat u enige moeite zou doen om u over de inhoud van deze brieven te vergewissen. Zo kon u het bijvoorbeeld vragen aan uw schoonbroer of aan andere Afghanen bij wie u verblijft in het open centrum. Dat u niet weet wat er in de dreigbrieven staat is vernietigend voor uw geloofwaardigheid. Verder legt u verscheidene overheidsdocumenten neer: een brief van de overheid die uw problemen staakt, een martelarenboekje van uw vader en een document van het ziekenhuis dat zou bewijzen dat uw broer werd neergeschoten. Zulke documenten kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat aldus niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie informatie toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te

nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation

in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1, Sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/9 §4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorg en zorgvuldigheid."

Verzoeker licht toe als volgt:

"- Eerste tak : Het beroep van de vader van verzoeker

Overwegende dat tegenpartij het feit dat de vader van verzoeker kapitein was in het Afghaanse nationale leger in twijfel trekt op grond van de beperkte informatie waarover verzoeker beschikt.

Dat hij bijvoorbeeld niet weet of zijn vader naar school is geweest en een diploma heeft, wanneer zijn vader in het leger is gegaan, waar hij werd opgeleid, in welk legerkorps hij heeft gewerkt, of wat zijn taken waren.

Dat het CGVS het ongeloofwaardig acht dat verzoeker over zo weinig informatie beschikt, temeer daar hij nog steeds contact heeft met zijn familie.

Dat tegenpartij voorts stelt dat verzoeker niet op de hoogte is van de omstandigheden waaronder zijn vader is vermoord en het CGVS wijst er voorts op dat indien de vader van verzoeker reeds door de Taliban werd vermoord, er geen reden meer is om verzoeker te zoeken.

Overwegende dat tegenpartij eraan herinnerd dient te worden dat verzoeker in België is aangekomen toen hij amper 17 jaar oud was.

Dat, gezien zijn migratiegeschiedenis staat het onbetwistbaar is dat verzoeker zijn huis en dus zijn vader heeft moeten verlaten toen hij nog jonger was.

Dat hij op dat moment de NBMV-status had en dat er een voogd voor hem werd aangesteld.

Dat hij echter pas meerdere jaren na de indiening van zijn asielverzoek zal worden gehoord, en dus alleen al door het verstrijken van de tijd deze bescherming, die verband houdt met zijn bijzondere kwetsbaarheid, zal verliezen.

Dat het louter feit dat verzoeker aanvrager meerderjarig wordt, niet betekent dat zijn kwetsbare punten van de ene dag op de andere volledig zijn verdwenen.

Dat bovendien van verzoeker redelijkerwijs niet kan worden verwacht, ook al is hij kort voor zijn verhoor door tegenpartij meerderjarig geworden, maar ook al is hij bij zijn aankomst in België als NBMV erkend en was hij a fortiori minderjarig op het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij in zijn antwoorden

een mate van nauwkeurigheid geeft die gelijkwaardig is aan die welke van een volwassene wordt verwacht.

Dat verzoeker namelijk ondervraagd werd over gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden tijdens zijn minderjarigheid en die derhalve moeten kunnen worden beoordeeld door het prisma dat wordt gebruikt om de met betrekking tot NBVM genomen besluiten te beoordelen, hetgeen hier niet het geval is.

Overwegende dat tegenpartij op geen enkele wijze rekening houdt met het gebrek aan schooling van verzoeker, daar hij nooit naar school is geweest.

Dat verzoeker dus niet eens een basisopleiding lezen en schrijven heeft genoten.

Dat dit, nogmaals betekent dat hij een toegenomen kwetsbaarheid vertoont en zelfs een basisopleiding mist die hem in staat zou stellen de wereld buiten en rondom hem te begrijpen.

Dat het onbetwistbaar lijkt dat verzoeker, door geen enkel opleidingsjaar te hebben gevolgd, de tegenpartij niet de antwoorden kan geven die zij zou verwachten van een asielzoeker die niet alleen meerderjarig is, maar ook een opleiding heeft genoten,

Dat tegenpartij in casu tijdens de hoorzitting en in het bestreden besluit duidelijk geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker.

Dat bijgevolg moet worden vastgesteld dat de bestreden beschikking kennelijk ongemotiveerd lijkt en derhalve nietig moet worden verklaard, voorzover zij niet alleen in strijd is met de in het middel genoemde bepalingen, maar ook met de daarin genoemde algemene rechtsbeginselen.

- Tweede tak : de persoonlijke problemen van verzoeker

Overwegende dat tegenpartij aanvoert dat de door verzoeker beschreven rekrutering zeldzaam is omdat de Taliban genoeg vrijwilligers hadden om hun gelederen te vervoegen.

Dat tegenpartij het ongeloofwaardig acht dat verzoeker niet kan verklaren waarom zijn aanwerving een andere weg gevolgd zou hebben.

Dat er ook op gewezen moet worden dat verzoeker werd aangeworven voor een zeer specifiek doel, namelijk duidelijk om het brood bested voor de politiediensten te vergiftigen.

Dat de Taliban verzoeker met dit doel hebben benaderd.

Dat, voor zover zij hem een specifieke opdracht wensten te laten uitvoeren, het begrijpelijk is waarom zij hem rechtstreeks hebben aangeworven en niet via de "gebruikelijke" kanalen, zoals beschreven door het CGVS, om hem aan te werven.

Dat er geen twijfel over bestaat dat verzoeker een bijzonder profiel had en dat de Taliban hem niet als een "gewone" strijder wensten te rekruteren.

Dat zij om die reden een aanwervingsmethode hebben gebruikt die geen "gewone" aanwerving was, zoals tegenpartij het in de bestreden beslissing duidelijk heeft uiteengezet.

Dat het namelijk inconsequent zou zijn geweest, zoals tegenpartij het suggereerde, dat verzoeker, toen hij brood moest vergiftigen, zou zijn gerekruteerd volgens de gebruikelijke procedures van de Taliban, aangezien hij in dat geval de missie die de Taliban van hem verwachtten, niet had kunnen volbrengen.

Dat verzoeker eens te meer beklemtoont dat de in de bestreden beslissing beschreven methoden voor de aanwerving van strijders betrekking hebben op de aanwerving van strijders om zich aan te sluiten bij de gewapende strijd, en niet op de aanwerving van personeel voor meer discrete missies.

Dat het feit dat de vader van verzoeker was overleden, hem nog kwetsbaarder maakte, omdat hij alleen was achtergebleven, minderjarig, zonder houvast en zonder opleiding, en dus des te gemakkelijker kon worden gemanipuleerd.

Dat het nogmaals te betreuren valt dat tegenpartij in de bestreden beschikking geen rekening heeft gehouden met dit essentiële aspect van het profiel van verzoeker.

Dat de bestreden beschikking ook op dit punt gebrekkig is gemotiveerd en derhalve in strijd is met de in het middel genoemde beschikkingen.

Overwegende dat tegenpartij ten slotte verbaasd is dat verzoeker zo snel door de politie werd vrijgelaten.

Dat verzoeker evenwel zelf spontaan de door hem te plegen daden heeft aangegeven.

Dat zijn vader bovendien een hooggeplaatst lid van het nationale leger was.

Dat het om deze redenen duidelijk lijkt dat de politie geen reden had om verzoeker nog langer in hechtenis te houden.

Dat het zeker anders zou zijn geweest indien verzoeker niets had gezegd en werd ontdekt na de vergiftiging van het brood, quodnon.

Dat tegenpartij echter opnieuw geen rekening houdt met deze overwegingen.

Dat derhalve moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing kennelijk ongemotiveerd is en derhalve nietig moet worden verklaard, voorzover het niet alleen in strijd is met de in het middel genoemde beschikkingen, maar ook met de daarin genoemde algemene rechtsbeginselen.

- Derde tak : de documenten ingediend door verzoeker

Overwegende dat tegenpartij verzoeker ten slotte verwijt dat hij niet weet wanneer de twee dreigbrieven aan hem en zijn vader werden gericht, en wat erin stond.

Dat deze Rechtsmacht rekening zal houden met de in het eerste onderdeel van het onderhavige middel uiteengezette ontwikkelingen met betrekking tot de leeftijd van verzoeker en het totale gebrek aan onderwijs.

Dat tegenpartij op een nogal verbazingwekkende wijze suggereert dat verzoeker andere in het centrum aanwezige Afghanen zou moeten oproepen om de inhoud van deze brieven onder zijn aandacht te brengen.

Dat tegenpartij aan het begin van elke hoorzitting herinnert aan het vertrouwelijke karakter van een asielverzoek, zodat de asielzoeker zich voldoende op zijn gemak zou voelen om zijn verhaal te doen.

Dat het in casu legitiem is te begrijpen dat verzoeker een dergelijke stap niet heeft gezet, zoals tegenpartij het hem suggereert (...), opdat iedereen in het centrum de redenen van verzoeker om asiel te zoeken zou kennen.

Dat dit argument van tegenpartij, ook dat het uiteraard ongelukkig is, zeer betreurenswaardig lijkt.

Overwegende dat het ook bijzonder betreurenswaardig is dat tegenpartij geen rekening houdt met de andere door verzoeker ingediende documenten, officiële stukken.

Dat tegenpartij ze afwijst op grond van het feit dat ze alleen geloofwaardige verklaringen kunnen staven.

Dat het duidelijk om een vooropgezette mening gaat, aangezien deze documenten integendeel de verklaringen van verzoeker ondersteunen en haar geloofwaardigheid versterken.

Dat verzoeker immers officiële documenten indient die zijn angsten en de dood van zijn verwanten bevestigen.

Dat tegenpartij ze echter niet analyseert en ze zelfs niet in aanmerking neemt.

Dat een dergelijke houding, terwijl verzoeker AFGHANISTAN als NBMV heeft verlaten en geen opleiding heeft genoten, des te nadeliger lijkt, hetgeen zonder enige twijfel de nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Overwegende voorts dat tegenpartij zonder zelfs maar te kunnen wijzen op inhoudelijke of formele tegenstrijdigheden in deze documenten, genoegen neemt met een vermindering van de bewijskracht van deze documenten, louter op basis van de algemene context in AFGHANISTAN.

Dat zo'n houding begrijpelijk zou zijn geweest als tegenpartij had gewezen op spelfouten, drukfouten,....

Dat dit hier niet het geval is.

Dat tegenpartij de bewijswaarde van de door de verzoeker ingediende documenten dus ten onrechte vermindert, terwijl deze, gelet op de bijzondere situatie van verzoeker, zoals uiteengezet in het eerste onderdeel van dit middel, van groter belang zijn in het relaas van verzoeker.

Dat het dus als een paal boven water staat dat de bestreden beslissing kennelijk ongemotiveerd is en derhalve nietig moet worden verklaard, aangezien het niet alleen in strijd is met de in het middel genoemde beslissingen, maar ook met de daarin genoemde algemene rechtsbeginselen.

- Vierde tak : de situatie in AFGHANISTAN

Overwegende dat tegenpartij duidelijk geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker reeds verschillende jaren in het Koninkrijk verblijft.

Dat verzoeker zich sindsdien in België heeft kunnen integreren en zich aan de Belgische levenswijze heeft kunnen aanpassen.

Dat al deze door verzoeker ontwikkelde gewoonten in Afghanistan sociaal niet worden aanvaard omdat zij in strijd zijn met de Sharia.

Dat deze houding van verzoeker, indien deze in Afghanistan zou worden voortgezet, hem ernstig in gevaar zou brengen.

Dat zoals hieronder zal worden uitgelegd, de Taliban de Sharia opnieuw hebben ingevoerd en geen enkele afwijking daarvan dulden.

Dat verzoeker na zijn terugkeer uit België in het middelpunt van de belangstelling zal staan, gezien hij afkomstig is uit een klein dorp waar zijn afwezigheid niet onopgemerkt kon blijven.

Dat Human Rights Watch meldt dat de Taliban talrijke maatregelen hebben genomen om de fundamentele vrijheden van de bevolking in te perken en hen te dwingen volgens de sharia te leven.

Dat men zo kan lezen dat

[citaat Human Rights Watch, "En Afghanistan, il faut brûler son passé pour protéger son avenir" van 1 maart 2022]

Dat de Taliban, de nieuwe heersers van het land, niet aarzelen om alle personen te elimineren die hun regels niet volgen

[citaat Human Rights Watch, "Afghanistan: La prise du pouvoir par les Talibans a aggravé la crise des droits humains" van 13 januari 2022]

Dat een OSAR-verslag met informatie van 16 maart 2022 deze huiszoekingen bevestigt, die bedoeld zijn om elke afwijking te onderdrukken:

[citaat OSAR, "Afghanistan: derniers développements" van 16 maart 2022]

Dat UNHCR ook uiterst voorzichtig is met de situatie van degenen die nu in het buitenland zijn en naar AFGHANISTAN zouden moeten terugkeren

[citaat niet-gespecificeerde bron]

Dat men zo kan lezen dat

[citaat niet-gespecificeerde bron]

Dat een verslag van Amnesty International nog duidelijker is,

[citaat Amnesty International, "Afghanistan: La répression des talibans contredit les déclarations des talibans"]

Dat hetzelfde verslag van Amnesty International vermeldt dat

[Ibid.]

Dat uit deze verklaring alleen al blijkt dat verzoeker, wegens zijn jarenlang verblijf in België en de levenswijze die hij heeft aangenomen, zal worden vervolgd indien hij naar AFGHANISTAN terugkeert."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende documenten:

- Verslag van Human Rights Watch «*En Afghanistan, il faut brûler son passé pour protéger son avenir*» van 1 maart 2022, <https://www.hrw.org/fr/news/2022/03/01/en-afghanistan-il-faut-bruler-son-passe-pour-proteger-son-avenir> (stuk 3);
- Verslag van Human Rights Watch «*Afghanistan: La prise du pouvoir par les Talibans a aggravé la crise des droits humains*» van 13 januari 2022, <https://www.hrw.org/fr/news/2022/01/13/afghanistan-la-prise-du-pouvoir-par-les-talibans-aggrave-la-crise-des-droits> (stuk 4);
- Verslag van OSAR «*Afghanistan: derniers développements*» van 16 maart 2022, <https://www.osar.ch/publications/news-et-recits/afghanistan-derniers-developpements> (stuk 5);
- Artikel van «Le Point» «*En Afghanistan: Les talibans durcissent la répression*», https://www.lepoint.fr/monde/en-afghanistan-les-talibans-durcissent-la-repression-17-02-2022-2465194_24.php (stuk 6);
- Verslag van Amnesty International «*Afghanistan: La répression des talibans contredit les déclarations des talibans*», <https://www.amnesty.be/infos/actualites/artiele/afghanistan-repression-manifestations-contredit-declarations> (stuk 7).

2.1.3. In een aanvullende nota van 6 maart 2023 brengt de commissaris-generaal ter kennis dat verzoeker is afgevoerd van ambtswege.

2.1.4. In een aanvullende nota van 30 maart 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient verder te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat hij in België is aangekomen toen hij amper 17 jaar oud was, dat hij minderjarig was op het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij nooit naar school is geweest, wijst de Raad erop dat zelfs van een jong persoon die ongeschoold is redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op elementaire vragen inzake zijn asielrelaas. Dit geldt temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vijftien, bijna zestien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6), zodat kan worden aangenomen dat hij reeds de jaren des onderscheids had bereikt. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of hem zouden verhinderen essentiële elementen die betrekking hebben op zijn asielrelaas te vermelden of omschrijven. De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers jonge leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan en ongeschooldheid niet kunnen overtuigen als verschoningsgrond voor zijn ontoereikende kennis met betrekking tot het beroep van zijn vader. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat van verzoeker een mate van nauwkeurigheid in zijn antwoorden werd verwacht die onredelijk zou zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *“Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde werkzaamheden van uw vader. U stelt dat uw vader kapitein was in het Afgaanse nationale leger. U kan echter geen informatie verschaffen over de werkzaamheden van uw vader. Zo weet u niet wanneer uw vader bij het leger ging. U kan niet zeggen of uw vader naar school ging. Nochtans heeft men een middelbaar diploma nodig vooraleer men officier kan worden in het leger (zie informatie toegevoegd aan blauwe map). U kan niet zeggen waar uw vader zijn militaire opleiding verkreeg. U heeft geen idee in welk korps uw vader tewerkgesteld was. U heeft geen weet van de leidinggevendenden waaronder uw vader werkte. U kan niet eens zeggen welke taken uw vader uitoefende binnen het leger (CGVS p. 8). Elke vorm van informatie ontbreekt u wat betreft de werkzaamheden van uw vader. Er kan weinig begrip worden opgebracht voor het gegeven dat u zo weinig informatie kan verschaffen over uw eigen vader. Temeer daar u nog steeds in contact staat met uw familie en u aldus gemakkelijk informatie kon verschaffen over dit essentiële deel van uw asielrelaas (CGVS p. 5,7). Dit gebrek aan informatie maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van uw vader, hetgeen de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas sterk ondermijnt. U overtuigt dan ook niet in uw verklaringen dat uw vader zou gedood zijn door de taliban. Zelfs indien er geloof kon worden gehecht aan het profiel van uw vader betekent dit niet dat er een vrees in uw hoofd kan worden vastgesteld. Het CGVS beschikt immers over objectieve informatie waaruit blijkt dat het in de huidige omstandigheden eerder zo is dat familieleden van personen met bepaalde profielen het doelwit kunnen worden van de taliban in het kader van een zoektocht naar de persoon met het hoofdprofiel. U verklaart echter dat uw vader reeds werd gedood door de taliban en hij bijgevolg niet meer wordt gezocht. Het is aldus allerminst waarschijnlijk dat u, gezien het feit dat uw vader werd gedood, actueel nog steeds als een doelwit zou worden gepercipieerd door de taliban. Het heeft immers geen nut om u te vervolgen daar uw vader al werd gedood.”*

Waar verzoeker stelt dat hij een bijzonder profiel had, dat de taliban net om die reden een aanwervingsmethode hebben gebruikt die geen “gewone” aanwerving was, dat het *in casu* om een discrete missie ging en dat verzoeker wegens het overlijden van zijn vader kwetsbaar was en dus des te makkelijker kon worden gemanipuleerd om deze missie te volbrengen, is de Raad van oordeel dat verzoeker met dergelijke blote beweringen die *post-factum* worden aangebracht ter verschoning van zijn onaannemelijke relaas, geen afbreuk kan doen aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier: *“Voorts kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban. Uw eerste moeilijkheden begonnen toen de taliban u plots wilden rekruteren. De taliban eisten dat u een aanslag pleegde op de diensten van de politie (CGVS p. 13,16,17). Uit beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten.*

Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo werd u nog nooit benaderd door de lokale taliban, ook niet toen u in de lokale madrassa studeerde (CGVS p. 11). Dit terwijl madrassa's een van de belangrijkste rekruteringsbronnen van de taliban zijn. De taliban hadden nog nooit enige aanstalten gemaakt om u te rekruteren (CGVS p. 11,12). Dat de taliban u plots zouden rekruteren strookt geheel niet met hun normale modus operandi en is bijgevolg weinig geloofwaardig. Bovendien werd u plots gerekruteerd voor een bijzonder zwaarwichtige missie: een aanslag plegen op leden van de overheid door middel van gif. Men zou verwachten dat de taliban hiervoor personen zouden kiezen die betrouwbaar zijn. Gezien u echter geen enkele voorafgaande band had met de taliban viel u bezwaarlijk te vertrouwen. Integendeel, u was de zoon van een topmilitair die zelf werd gedood door de taliban. Er kon geen enkele loyaliteit van u worden verwacht. Toch zouden de taliban u na amper één nacht te hebben vastgehouden u plots vertrouwen met een zwaarwichtige missie, hetgeen totaal ongeloofwaardig is."

In zoverre verzoeker stelt dat hij spontaan de door hem te plegen daden heeft aangegeven, dat zijn vader een hooggeplaatst lid was van het nationale leger en dat de politie hierdoor geen reden had om hem nog langer in hechtenis te houden, is de Raad van mening dat verzoeker het beweerde werk van zijn vader voor het Afghaanse leger niet aannemelijk maakt, waardoor hij de feiten die daarop voortbouwen evenmin aannemelijk maakt. Voor het overige treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier: *"Het doet verder ook verbazen dat u zo snel door de Afghaanse politie werd vrijgelaten. U stelt immers dat u werd meegenomen door de Afghaanse politie nadat u tegen uw baas vertelde wat u moest doen voor de taliban (CGVS p. 13,17,18). De politieagenten ondervroegen u die avond en lieten u de volgende dag meteen al gaan (CGVS p. 13,17,18). Nochtans was het diezelfde dag de bedoeling dat u deze politieagenten zou vermoorden door hun brood te vergiften. Men zou dan ook redelijkerwijze verwachten dat de politie u langer zou vasthouden gezien de zwaarwichtigheid van de feiten. Dat de politieagenten hun aangeduide moordenaar zo snel vrijlieten is verbijsterend en bijgevolg weinig geloofwaardig."*

Waar verzoeker nogmaals wijst op zijn jonge leeftijd en ongeschooldheid ter verschoning van het feit dat hij niet wist wat er in de dreigbrieven van de taliban stond, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij enige moeite zou doen om zich over de inhoud van deze dreigbrieven te vergewissen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze op de hoogte is van elementen die de essentie raken van zijn eigen asielrelaas. Waar verzoeker verder nog volhardt dat de documenten die hij heeft ingediend officiële stukken zijn, dat deze de verklaringen van verzoeker ondersteunen en dat de commissaris-generaal louter op basis van algemene informatie de bewijskracht van deze documenten vermindert, benadrukt de Raad dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. De Raad wijst aldus op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier: *"De documenten die u hierbij neerlegt slagen er niet in om de bovenstaande appreciatie om te buigen. Zo legt u verscheidene dreigbrieven neer van de taliban. Eén brief zou gericht aan uw vader, de ander zou gericht aan uzelf (CGVS p. 14,15). Van geen van beide brieven kan u echter zeggen wanneer deze juist werden afgeleverd. Gezien deze brieven een direct verband hebben met uw persoonlijke vervolging zou men toch verwachten dat u weet zou hebben van de aflevering van deze brieven, quod non. Dat u zelfs niet op de hoogte bent van wat er in deze brieven geschreven staat, strookt niet met uw ingeroepen vree (CGVS p. 15). U verwijst hierbij naar het feit dat u zou kunnen lezen (CGVS p. 15). Deze uitlegging is echter ontoereikend. Deze brieven zijn immers van centraal belang in uw gehele asielrelaas. Er mag van uwer zijde dan ook verwacht worden dat u enige moeite zou doen om u over de inhoud van deze brieven te vergewissen. Zo kon u het bijvoorbeeld vragen aan uw schoonbroer of aan andere Afghanen bij wie u verblijft in het open centrum. Dat u niet weet wat er in de dreigbrieven staat is vernietigend voor uw geloofwaardigheid. Verder legt u verscheidene overheidsdocumenten neer: een brief van de overheid die uw problemen staft, een martelarenboekje van uw vader en een document van het ziekenhuis dat zou bewijzen dat uw broer werd neergeschoten. Zulke documenten kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat aldus niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie informatie toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog*

niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België van enkele jaren en stelt dat hij zich sindsdien in België heeft kunnen integreren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen*

het Verenigd Koninkrijk" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Bovendien blijkt verzoeker sinds 10 oktober 2022 van ambtswege te zijn afgeschreven, zodat het vermoeden bestaat dat verzoeker België heeft verlaten, wat nefast is voor zijn argument dat hij reeds verschillende jaren in België verblijft.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker betwist niet dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie ook niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan en in de provincie Nangarhar geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP